

Ο Χριστιανισμός της «Αγάπης της Πρώτης» First-love Christianity

Christian Science Journal, Τόμος 127, Αριθμός τεύχους 4

Κύριο Άρθρο

Η εκκλησία που ο απόστολος Παύλος ίδρυσε στην Έφεσο έσφυζε, κάποτε, από ζήλο. Ο Παύλος είχε πυροδοτήσει τις καρδιές των ανθρώπων. Τους είχε μιλήσει για τον Ιησού Χριστό, για τις θεραπείες που έκανε, και την ανάστασή του. Είχε κηρύξει σε χιλιάδες ανθρώπους, στο τεράστιο θέατρο. Τους είχε διδάξει να θεραπεύουν, να αγαπούν ο ένας τον άλλο, σαν μία οικογένεια, να αντιστέκονται στην δύναμη έλξης της ανηθικότητας, που είχε η μεγαλούπολη. Αλλά στη συνέχεια ο Παύλος τους άφησε προκειμένου να φροντίσει τις άλλες χριστιανικές εκκλησίες, γύρω από την Μεσόγειο Θάλασσα. Και έτσι τα μέλη της Εκκλησίας της Εφέσου χρειάστηκε, για περισσότερο από μία γενεά, να στηριχθούν μόνον στον εαυτό τους. Και, δυστυχώς, τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά.

Σίγουρα, αγωνίζονταν για να διατηρήσουν την πίστη τους. Υπέμεναν διωγμούς, αρνούσαν την έλξη που τους δημιουργούσε ο μεγάλος ναός της Αρτέμιδος, και τιμωρούσαν τους αιρετικούς. Αλλά η φωτιά είχε σβήσει από τις καρδιές τους. Και αυτό το ήξερε, καλύτερα από όλους, ο Ιωάννης, ο συγγραφέας της Αποκάλυψης, ο πνευματικός ποιμένας της Εκκλησίας της Εφέσου και των άλλων έξι Εκκλησιών της Μικράς Ασίας.

Από την φυλακή του, στη νήσο Πάτμο, και πιθανώς ενώ βρισκόταν κοντά στο μαρτύριό, του ο Ιωάννης έγραφε προς τους Εφεσίους μία πολύ σημαντική επιστολή. Αναγνώριζε τα επιτεύγματά τους, αλλά μετά εξέφρασε τους φόβους που ένιωθε στην καρδιά του. Έχετε αφήσει «την αγάπη σας την πρώτη», τους είπε. «Ενθυμού λοιπόν πόθεν εξέπεσες και μετανόησον και κάμε τα πρώτα έργα» (Αποκ. 2:5).

Θυμήσου τον ζήλο που κάποτε έκαιγε μέσα σου! Μετανόησε, επέστρεψε στο σημείο που ήσουν, όταν για πρώτη φορά άκουσες για τον Ιησού! Συμπεριφέρσου όπως τον πρώτο καιρό, και αναζωπύρωσε την πρώτη αγάπη που αισθανόσουν για τον Θεό και για τους συνανθρώπους σου, όπως και για τις θεραπείες των ασθενών!

Στην επιστολή του ο Ιωάννης δεν χρησιμοποιεί προσποιητά λόγια. Εάν οι χριστιανοί της Εφέσου δεν άλλαζαν την συμπεριφορά τους, εκείνος θα πήγαινε να κλείσει την εκκλησία τους. Θα πήγαινε να σβήσει τη «λυχνία» τους.

Αλλά χάρη στην κλήση του Ιωάννη να αφυπνιστούν, η εκκλησία της Εφέσου μετανόησε και επέζησε για αρκετές εκατονταετίες.

Τίποτε δεν ξαναζωντανεύει, γρηγορότερα, τον ζήλο των μελών μίας εκκλησίας, από την επιστροφή τους στην «αγάπη την πρώτη», με αφοσίωση. Εάν το εκκλησίασμα -- ή ακόμη και ένα μέλος ! -- αφήσει έστω και μία σπίθα, της αγάπης του Χριστού, να ανάψει την φωτιά μέσα στην καρδιά του, αυτή η αγνή αγάπη εξαπλώνεται αστραπιαία και στις άλλες καρδιές. Και ακόμα και πιο πέρα, σε όλη την κοινωνία.

Ή Χριστιανική αγάπη, και βασικά κάθε μορφή του πνευματικού καλού είναι μεταδοτική. Φανερώνει το καλό που είναι ήδη παρόν, στην πάντοτε παρούσα θεία Αγάπη. Αυτός είναι ο λόγος που δεν είναι δυνατόν να εξαλειφθεί ποτέ, η έμπνευση από κανέναν.

Το φως του Χριστού είναι βαθιά ριζωμένο μέσα σε όλους μας, ως παιδιά του Θεού. Αδιάφορο πόσο σβησμένη φαίνεται να είναι η ανθρακιά της πίστης μας, μόλις την τροφοδοτήσουμε με μία μικρή ποσότητα κάρβουνου, μπορεί να αναπηδήσουν, στιγμιαία, νέες φλόγες.

Για άλλες μεταφράσεις στα Ελληνικά, μπορείτε να συνδεθείτε με την ηλεκτρ/διεύθ. <http://www.spirituality.com/cskirikas>

Το να κρατούμε αναμμένη την φλόγα της πίστης μεταξύ μας, είναι ένα χριστιανικό καθήκον, που οφείλουμε ο ένας στον άλλον. Ένα χαμόγελο, ένα αγκάλιασμα ή ένα μήνυμα μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (e-mail), είναι μερικές φορές αρκετό να βγάλει έναν φίλο από μία δύσκολη κατάσταση. Κάποτε, όταν ήμουν άρρωστη για εβδομάδες, κατάφερα τελικά να παρευρεθώ σε μία συνάντηση της Τετάρτης. Όταν κάθισα στην θέση μου, ένα μέλος της εκκλησίας, μου είπε σιγανά, «σας αγαπάμε πάρα πολύ». Τα λόγια του άγγιξαν την καρδιά μου και βοήθησαν στην ανάρρωσή μου.

Μία εκκλησία που ζωογονείται από μιά τέτοιου είδους αγνή Χριστιανική αγάπη, είναι ακατάλυτη. Αντιπροσωπεύει την Εκκλησία που η Mary Baker Eddy όρισε ως «Το οικοδόμημα της Αλήθειας και της Αγάπης...» (Επιστήμη και Υγεία με κλειδί των Γραφών, σελ,583). Η διαίρεση, η καταπίεση, η κοσμικότητα μπορεί να την απειλούν. Αλλά η αγνή θεραπευτική αγάπη στις καρδιές των μελών της λάμπει, αναπόφευκτα, μέσα από όλα.

Πρόσφατα, ένας συνάδελφος και εγώ επισκεφθήκαμε μία εκκλησία στο Βερολίνο, η οποία αναβίωσε χρησιμοποιώντας αυτό το είδος της αγάπης. Για πολλά χρόνια την είχε κλείσει το ολοκληρωτικό καθεστώς, που επικρατούσε το παρελθόν. Αλλά το φως του Χριστού δεν σταμάτησε ποτέ να παραμένει άσβεστο στις καρδιές των μελών της. Μολονότι διακινδύνευαν τη ζωή τους, δεν σταμάτησαν να διαβάζουν φιλολογία της Χριστιανικής Επιστήμης, που διακινούνταν λαθραία.

Εξασκούσαν την Χριστιανική θεραπευτική, βασιζόμενοι μόνο στον Θεό. Και όταν το Τείχος του Βερολίνου τελικά έπεσε, οι αξιαγάπητοι αυτοί Χριστιανοί Επιστήμονες βρήκαν, σιγά-σιγά, ο ένας τον άλλον και ανασυγκρότησαν την εκκλησία τους. Οι ώρες που περάσαμε μαζί τους – ακούοντας τις ιστορίες τους και τις θεραπείες τους, τραγουδώντας τους αγαπημένους τους ύμνους – είχαν την φλόγα «της αγάπης της πρώτης» για τον Χριστιανισμό.

Όταν οι Χριστιανοί κρατούν συνέχεια αναμμένη την φλόγα της πνευματικής αγάπης μέσα τους και αναμεταξύ τους, το θεραπευτικό φως που εκπέμπουν εντείνεται και το εκκλησίασμά τους αυξάνεται αναπόφευκτα. Η Mary Baker Eddy οραματιζόταν την τελική δυναμική αυτής της αγάπης σε ένα από τα τελευταία μηνύματά της προς την Εκκλησία της: «Χρησιμοποιώντας τα λόγια του Αγ. Ιωάννη, είτε ο άγγελος της Μητέρας Εκκλησίας να γράψει για αυτή την εκκλησία: «Δεν άφησες την πρώτη σου αγάπη, εξεύρω τα έργα σου, και την αγάπην και την διακονίαν και την πίστη σου, και την υπομονήν σου, και τα έργα σου και τα έσχατα ότι είναι πλειότερα των πρώτων» (Μήνυμα προς την Μητέρα Εκκλησία το έτος 1900, σελ. 15). Τώρα είναι η ώρα να εκπληρωθεί αυτή η υπόσχεση.